

## **СУКОБ НАДЛЕЖНОСТИ И ПРЕНОШЕЊЕ МЕСНЕ НАДЛЕЖНОСТИ**

**Суд није везан предлогом правне квалификације кривичног дела у оптужби, тако да је кривично дело које се окривљеном ставља на терет оно које произилази из чињеничног описа дела у диспозитиву оптужбе, што је, између осталог, од значаја и за стварну надлежност.**

**Сходно одредбама из члана 39. ЗКП и одредбама из члана 24. Закона о уређењу судова, Апелациони суд, када одлучује о сукобу надлежности, по службеној дужности може донети одлуку о преношењу месне надлежности ако су испуњени услови из члана 36. ЗКП.**

*Из образложења:*

Првостепеним решењем Други основни суд у Београду, огласио се стварно ненадлежним за поступак по подигнутој оптужници Јавног тужиоца у Пожаревцу чије заступање је прихватио Јавни тужилац другог основног јавног тужиоца у Београду, одређујући при том да је за поступање по подигнутој оптужници, стварно и месно надлежан Виши суд у Пожаревцу.

Виши Суд у Пожаревцу, је пред Апелационим судом у Београду, покренуо поступак за решавање сукоба стварне надлежности.

Апелациони суд у Београду је одлучујући о захтеву за решавање сукоба надлежности, када се тиче стварне надлежности за поступање у овој кривично правној ствари, имао у виду да из изреке прецизиране оптужнице Другог ОЈТ-а у Београду, произилази да је окривљеном стављено на терет постојање основане сумње да је под дејством алкохола у крви од 0,88 промила, критичном приликом угрозио безбедност јавног саобраћаја и довео у опасност живот и тело људи, иако је био свестан да на тај начин може учинити дело, па је на то пристао, те дакле поступао са умишљајем у односу на радњу извршења кривичног дела, а тиме и на основну последицу предметног кривичног дела, док је у односу на наступање теже последице, која се огледа у чињеници да је том приликом 16 лица задобило тешке и лаке телесне повреде, а малолетни оштећени смртоносно телесну повреду, олако држао да до истих неће доћи, значи поступао с нехатом. Ово даље недвосмислено указује да обзиром да суд није везан правном квалификацијом кривичног дела, већ чињеничним описом дела, да се у радњама окривљеног које су описане у изреци оптужнице стичу елементи кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 297. ст. 2. КЗ у вези чл. 289. ст. 1. КЗ, за које дело је предвиђена казна затвора од 2-12 година, па је сходно одредби чл. 23. ст. 1. Закона о уређењу судова РС за поступање у овој кривично правној ствари надлежан виши суд као првостепени.

Имајући у виду наведено, те ценећи да ће се очигледно вођење овог кривичног поступка лакше спровести пред судом на територији Града Београда, имајући у виду да окривљени, као и сви малолетни оштећени, али и сведок чије је саслушање предложено поменутом оптужницом, имају пребивалиште на територији Београда, Апелациони суд у Београду је приликом решавања сукоба стварне надлежности између Основног и Вишег суда, а поступајући у смислу одредбе чл. 39. став 4. ЗКП одлучио и о преношењу месне надлежности у смислу одредбе чл. 39. став 2. ЗКП, па је утврдио да је у конкретном случају оправдано преношење месне надлежности са Вишег суда у Пожаревцу, као месно надлежном према месту извршења кривичног дела на Виши суд у Београду, као стварно надлежан, ради чега је исти одређен као стварно и месно надлежан за поступање у овој кривично-правној ствари.

**(Решење Апелационог суда у Београду Кр-22/2013 од 27.03.2013. године)**

*Аутор сентенце: Небојша Павловић,  
виши судијски сарадник Апелационог суда у Београду*